

[Helge Larsen.]

delen gennem samarbejde med USA. De betydelige muligheder, der var lagt i præsident Kennedys hænder med den nye told- og handelslovgivning i USA, vil formentlig nu ikke kunne udnyttes i fuldt omfang, hvad vi beklager både af nationale og internationale grunde.

Disse løfterige perspektiver er altså gledet ud i en uvis fremtid. Men mit parti vil naturligvis støtte regeringen i enhver deltagelse i forhandlinger, der kan virkeliggøre dette, så godt det nu er muligt under de nye forhold. Det samme tilsagn om ubetinget støtte gælder de muligheder, der måtte ligge i organisationen af Vesteuropas stater, Canada og USA, altså organisationen OECD.

Lad mig sammenfatte mit partis synspunkter: vi er enige i, at man opretholder Danmarks anmodning til fællesmarkedet under forudsætning af, at England gør det samme, og vi er enige i, at Danmark må søge at opnå aftaler med fællesmarkedslandene, der sikrer den traditionelle afsætning af vore landbrugsvarer dertil så vidt muligt. De videregående mål for handelens frigørelse og økonomiens liberalisering, som vi stræber imod, må vi nu søge virkeliggjort i GATT og i OECD og i de muligheder, der måtte ligge i den nye liberale handelslovgivning i USA. Men navnlig og særdeles må vi arbejde for dem i EFTA, som vi ønsker at stå solidarisk med, vi må samarbejde først og fremmest med England og de andre nordiske lande. Over for dem er det imidlertid nødvendigt at sige tydeligt og kraftigt, at nu skal landbrugs- og fiskeriprodukter medtages i udbygningen af EFTA-samarbejdet og i frigørelsen af samhandelen. Der skal nu påbegyndes en afvikling af landbrugsprotektionismen.

Jeg har med glæde bemærket, at premierminister Macmillan i det engelske underhus har udtrykt forståelse for det danske landbrugs problemer. Professor Bertil Ohlin gjorde det i lørdags på den socialliberale konference i København. Nu er det altså tiden, at det ikke bliver ved sympati, men at man går til handling.

Mit parti er rede til at støtte ethvert initiativ, der kan fremskynde udviklingen og udbygningen af EFTA; men det må så også være en given ting, at vore partnere

giver os indrømmelser på det område, der er så vigtigt for os: landbrugsområdet.

Formanden: Efter henstilling skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 11⁴⁵.

Mødet udsat kl. 10⁵².

Mødet genoptaget kl. 11⁴⁵.

Forhandlingen genoptoges.

Aksel Larsen: Det er forståeligt, at man i debatten har kredset om den kendsgerning, at det er Frankrigs præsident, som i åbenbar forståelse med Vesttysklands kansler har foranlediget forhandlingerne med England afbrudt og dermed også forhandlingerne med Norge og Danmark. Man må imidlertid se denne afbrydelse på baggrund af de vanskeligheder, man i forvejen vidste der var, og som man var klar over kunne bevirke, at selv om man muligvis nåede til en art enighed under forhandlingerne i Bruxelles, kunne det alligevel strande på modstand i henholdsvis England, Norge og Danmark.

Nu må man naturligvis overveje, således som det ærede medlem hr. K. B. Andersen har gjort det, hvorvidt det er de enkelte personer, der har indflydelse, eller det er de materielle og økonomiske forhold, der er afgørende for udviklingen; men jeg tror ikke, man kan stille det op sådan, at det er enten det ene eller det andet. Man må i denne situation gøre sig klart, at Frankrigs præsident var i stand til at nedlægge veto mod fortsatte forhandlinger med England og dermed med Norge og Danmark i kraft af, at hans situation var blevet en helt anden. Det er allerede længe siden Frankrig slap af med vanskelighederne i Indokina — de er til dels overtaget af Amerika; man er sluppet af med vanskelighederne med hensyn til krigen med Algeriet, selv om det ikke er blevet for godt for befolkningen i Algeriet, men i hvert fald, den sag er nogenlunde klaret; endelig er en række tidligere